

седемь-тѣ пьрвы членове на Символа на вѣрж-тж, па го подписа-ли сичкы-ти, освѣнъ Арій и двамина отъ Египетскы-ты Епископы, кои-то черкова-та извергнѣла като еретици, а императоръ-тѣ гы испратилъ въ заточеніе.

Тоя съборъ, кой-то опрѣдѣли единосѣщіе-то на Сына съ Отца, рѣшилъ и въпроса, по кое врѣмя да ся празднува Великъ-день, кога-то нарядилъ празднуваніе-то му въ пьрвыя недѣленъ день слѣдъ пролѣтно-то пълнолуніе. Наврѣхъ това, той издалъ и до 20 правила, кои-то ся отнасятъ до Іераршія-тж и дисциплина-тж на черковж-тж. Въ Іераршія-тж ся подтвердило, да ся броятъ за пастиры вече, Римскый, Александрійскый и Антиохійскый епископы, и имъ ся отетѣшило прѣвосвященническы правдины, като на епископы, кои-то живѣхъ въ по-главы-ты три части на имперія-тж и черковж-тж; а Іерусалимскыя сравнили съ тѣхъ само по почетно-то имя Екзархъ.

По-забѣлжителни отъ отци-ты на пьрвыя Вселенскы Съборъ сж: Св. Атанасій Великый, Св. Николай, Архиепископъ Мирикийскый, Св. Спиридонъ, Епископъ Тримифунтскый, и Св. Пафнутій, Епископъ Тивайдскый.

Св. Атанасій Великый ся родилъ около 296-ж година въ Александрія, дѣто въспитанъ добръ въ христианскж-тж вѣрж, най-напрѣдъ живѣяше при Св. Александра, бѣдѣщыя Александрійскы епископъ, а подирѣ ся теглилъ при прочютыя пустынникъ, Св. Антонія, та поживѣлъ и при него нѣколко врѣмя, трудящецъ ся надъ нравственно-то си христианско осѣвършенствуваніе; и отъ тамъ ся прибралъ пакъ въ Александрія, дѣто вече го направили архидиаконъ. Послѣ Св. Александръ го водилъ съ себе си на Никейскыя Съборъ, дѣто ся показало колко широко познаваніе Св. Писаніе, както и лѣскаво-то му краснорѣчіе, кога-то ся прѣпираше съ Арианы-ты, и придобылъ съ това уваженіе-то на сичкы-ты Огци, кои-то бѣхъ на Събора. Безъ да ся глѣда това, дѣто бѣше още младъ, голѣмо участіе имаше въ сичкы-ты му почти постановленія, по тѣзи причини навѣкъль отгорѣ си ненависть-тж и гоненіе-то на Арианы-ты, кои-то чякъ слѣдъ половинж година, кога-то го избѣрали прѣбемникъ на Св. Александра, излѣзли на явѣ, и калко-то врѣмя святителствувалъ, все былъ прѣнуденъ да ся бори съ тѣхъ. Неговый проицателенъ умъ, благородно-то му сѣрдце, непоколебимо-то мѣжество, горѣща-та вѣра, сякогашно-то челоуколюбіе, искренно-то смиреніе, вродено-то краснорѣчіе и святой му животъ, му придобили любовь-тж и уваженіе-то на сякого, и го направили да стане най-великый мѣжъ въ христианскж-тж черковж.

Св. Николай, Мирикийскый Архиепископъ, прѣименованъ заради много-то чюдеса, кои-то правяше още и Чюдотворецъ, бѣше роденъ въ ликыйскыя градъ Патара, отъ благородны и богаты родители, кои-то го въспитали добръ въ христианско-то благочестіе. Еще отъ малъкъ той си былъ кроткъ, незлобивъ, цѣломудръ, обычалъ да прочита слово-то Божіе и да ся моли. Стрика му, кой-то бѣше Епископъ въ Патара, като глѣдаше благочестіе-то на своя племянникъ, направилъ го священникъ, и му повѣривалъ управление-то на епархія-тж, кога-то го нѣмаше тамъ. Подиръ смърть-тж на родители-ты си, той придобылъ сичко-то имъ богато